VERANDER JE LEVEN - VERANDER DE WERELD OM JE HEEN

actief

18e jaargang - Nummer 10

De macht van een glimlach
Die kan een heel verschil voor iemand betekenen

Aan de winnende hand
De sleutel tot de overwinning

Het verhaal van George
Geen 'Sucker' meer

actief

copyright 2017 Activated
Alle rechten voorbehouden

Vertaald door:
Koos en Maria Stenger
Layout en ontwerp:

Koos Stenger en Gentian Suci

www.actiefonline.org
actiefonline@gmail.com

Inhoud

3 *Persoonlijk*
4 *Een zonnetje voor anderen*
6 *Hoe kun je een verschil betekenen*
10 *Wie is mijn naaste*
14 *Het verhaal van George*
18 *Laat je lichtje schijnen*
21 *De macht van een glimlach*
22 *De vreugde van het dienen*
24 *Aan de winnende hand*
26 *Kijk eens om je heen*
28 *Mijn liefde voor jou*

Activated Europe:
Bramingham Pk. Business Ctr.
Enterprise Way Luton, Beds.
LU3 4BU, United Kingdom

Email:
activatedEurope@activated.org

Bijbelvertaling genomen uit Het Boek, Copyright 1988 International Bible Society, tenzij anders vermeld.

U bent het licht van de wereld; een hoog gelegen stad die straalt in de nacht, kan iedereen zien. Men steekt immers geen lamp aan om er vervolgens een emmer overheen te zetten? Die lamp moet toch op een kandelaar staan en licht geven voor iedereen in huis?

–Jezus, in Mattheüs 5:14-15

Bomen planten

"De man die bomen plantte," door Jean Giono, is het allegorische verhaal over Elzéard Bouffier, een eenvoudige herder die in zijn eentje een dor gebied in Zuid-Frankrijk veranderde door nootjes en zaadjes te planten tijdens het hoeden van zijn schapen, die hij elke dag weer op een andere heuvel liet grazen. Het is ook het verhaal waar het motto vandaan komt dat iedere maand op de omslag van Actief staat: "Verander je leven – Verander de wereld om je heen."

In het verhaal had de toewijding van een enkele herder tot gevolg dat het hele gebied opnieuw bebost werd.

De wildstand werd weer op peil gebracht, het water werd weer vastgehouden zodat de grond geïrrigeerd kon worden, en de grond werd weer vruchtbaar zodat er nieuwe gewassen op konden worden verbouwd. Dat trok weer mensen aan naar het eerst zo verlaten gebied, en het kwam weer tot leven en werd welvarend.

Elzéard begon aan zijn missie nadat zijn enige zoon en zijn vrouw overleden waren. Een heleboel mensen zouden volkomen in hun verdriet opgegaan zijn, of zouden het idee gewoon verworpen hebben als belachelijk, onmogelijk; niet hun verantwoordelijkheid. Maar hij gaf gehoor aan het idee dat in hem was opgekomen en veranderde langzaam maar zeker zijn deel van de wereld.

Hij had een duidelijk doel en een eenvoudig plan. Hij had in het begin helemaal geen grootse ideeën, maar goede dingen groeien vaak uit tot iets reusachtigs als we de moeite nemen om er iets aan te doen.

Zijn werk werd niet gehinderd door de twee wereldoorlogen, of andere ogenschijnlijk onoverkomelijke problemen en tegenslagen. Toen hij zich realiseerde dat zijn schapen aan de jonge boompjes knaagden ging hij over op de bijenteelt. Toen de 10.000 ahorns die hij geplant had in een bepaald jaar doodgingen ging hij over op beuken, waar hij meer succes mee had.

Grootse dingen zijn vaak het resultaat van geduldig voortploeteren. Zijn taak was niet bijzonder moeilijk, maar hij ging er tientallen jaren dag aan dag mee door, in samenwerking met God. Hij deed wat in zijn vermogen lag en vertrouwde er op dat God de rest zou doen.

Samuel Keating

Een zonnetje voor anderen

Door Anna Perlini

Ik ontmoette Marina voor het eerst tijdens een workshop die 20 jaar geleden georganiseerd werd door een Japanse organisatie voor vrouwelijke Bosnische vluchtelingen. Ze was warm en vriendelijk en droeg haar eigen artistieke steentje bij aan het evenement, ook al was ze enkel maar die vrouwen aan het helpen bij het vervaardigen van eenvoudige wenskaarten. Een paar jaar later was ze weer van de partij toen twee bussen vol met dezelfde vrouwen naar Italië gingen als onderdeel van een uitwisselingsprogramma. Toen kreeg ik haar humoristische kant te zien! Ze vrolijkte iedereen steeds op met grapjes, liedjes en haar aanstekelijke hartelijke lach.

Op zekere dag hoorde ik dat ze huwelijksproblemen had, en toen haar leven een meer stormachtige wending nam kwam ze vaker bij me op bezoek om troost te vinden, om gebed te vragen en geestelijke voeding te krijgen.

De tranen liepen haar vaak over de wangen en haar eens zo

Een clown en een geneesheer hebben dezelfde opdracht:
te doen wat mogelijk is en het lijden te verlichten.
-Patch Adams

zonnige persoonlijkheid maakte plaats voor mistroostigheid en wanhoop. Om het allemaal nog erger te maken moest ze ook nog eens de strijd tegen borstkanker aangaan.

Het viel ons op dat ze ieder jaar tijdens het carnaval een poosje verdween. Carnaval is een gigantisch festijn in onze stad. Op een keer kwam mijn man haar tijdens een optocht tegen toen ze als clown verkleed was, met een grote glimlach op haar gezicht. Toen ze later weer op bezoek kwam zei hij tegen haar: "Zeg eens even, je was een geweldige clown en maakte niet alleen anderen blij, maar je zag er gelukkiger uit dan ik je in lange tijd gezien heb! Je hebt een gave van de Heer! Wil je niet eens met ons meegaan om clowntherapie te doen? Ik kan je verzekeren dat het je leven zou veranderen!"

Ze nam de uitdaging aan en toen veranderde haar leven drastisch! Ze nam deel aan onze therapeutische evenementen en begon jonge vrijwilligers op te leiden. Ze begon ook een bedrijfje dat verjaardagen en andere feestjes organiseert. Ze verschijnt in uitzendingen van plaatselijke televisiestations en er staan artikelen over haar in de krant en overal in de stad zijn er mensen die haar kennen en haar heel graag mogen. Soms wordt ze ziek, of is ze gewoon erg moe en dat is goed te begrijpen, maar dat duurt nooit zo lang. Met haar eigen woorden: "Een paar dagen thuis zijn al genoeg voor me om weer te vervallen in droefheid en in mezelf gekeerd te raken. Ik moet mijn clownkostuum aantrekken, het huis uit gaan, dat zonnestraaltje zijn en iemand anders blij maken. Dat is de beste remedie voor mijn eigen problemen."

Door Maria Fontaine

Een van de droevige momenten van mijn dag is het luisteren naar de nieuwsberichten. Het gaat bijna altijd over afschuwelijke dingen die mensen meemaken. Zowel Christenen als niet-Christenen op vele plaatsen van de wereld hebben te maken met de een of andere vorm van lijden dat veel pijn veroorzaakt.
Veel van het nieuws gaat over tragische omstandigheden ergens op de wereld. Ze variëren van financiële crises tot terrorisme en oorlogen en conflicten, vervolging van Christenen, verwoesting ten gevolge van de klimaatveranderingen, achtergebleven landmijnen, watergebrek op een aantal plaatsen, of verschrikkelijke onderdrukkende regimes.

Het is niet goed om daar over na te denken en we worden er depressief door als we die situaties niet aan God voorleggen in gebed. Maar Hij gebruikt deze

Begin bij jezelf

Toen ik nog jong en vrij was en mijn verbeelding geen grenzen kende droomde ik ervan om de wereld te veranderen.
Naarmate ik ouder en wijzer werd, ontdekte ik dat de wereld nooit zou veranderen, dus verlegde ik mijn visie een beetje en besloot ik om alleen mijn land maar te veranderen. Maar dat scheen ook niet mogelijk te zijn.
Toen ik in mijn laatste levensjaren was legde ik me er bij neer dat ik alleen mijn naaste familieleden kon veranderen, maar helaas moesten die er ook niets van hebben.
En nu ik op mijn sterfbed lig realiseer ik me opeens: als ik nou eerst mezelf had veranderd, dan had ik door mijn voorbeeld mijn eigen familie kunnen veranderen. Door hun inspiratie en aanmoediging zou ik ook mijn land hebben kunnen verbeteren en had dan zelfs misschien de wereld kunnen veranderen. (Auteur onbekend)

dingen ook in mijn persoonlijke leven als ik bij Hem hoop zoek voor een gebroken wereld.

Als ik denk aan de vreselijke situaties waar zoveel mensen in terecht zijn gekomen word ik afgeleid van mijn eigen problemen en moeilijkheden. Als ik er steeds aan herinnerd word dat andere mensen lijden en pijn hebben dan zie ik in hoe onbelangrijk mijn eigen problemen en gevechten zijn en word ik me bewust van het feit dat ik heel gezegend ben en voor het overgrote deel niets van deze droevige moeilijke dingen heb meegemaakt.

Ik zie hoe rijk ik ben aan geestelijke zegeningen, hoe overdadig God Zijn zegen op me gestapeld heeft. Mijn voeten lopen op prachtige paden, mijn ogen kijken naar vredige weiden, mijn oren horen prachtige muziek. Ik hoor geen bommen afgaan in een oorlog. Ik drink geen vervuild water. Ik woon niet

in een kartonnen doos. Ik hoor geen wrede woorden van harde opzichters. Ik zit niet gevangen in een smerige gevangeniscel.

Ik leef in vrede. De meeste mensen die ik tegenkom glimlachen naar me en zeggen aardige dingen. Ik heb de vrijheid om openlijk over mijn geloof te praten. Ik kan genieten van de aanwezigheid van mensen van wie ik hou. Ik heb plezier en vriendschap en gezelschap. Ik heb een warm bed. Ik kan uitgaan zonder angst.

Ik ben heel rijk op zoveel manieren die ik zo gemakkelijk als vanzelfsprekend beschouw! Als ik naar het nieuws luister kan ik bidden voor de mensen die lijden in verschillende delen van de wereld. Het helpt me ook om positiever te zijn en dankbaarder voor de lichtheid van mijn lasten, die niets zijn in vergelijking met die van veel andere mensen.

Ook wij als Christenen moeten misschien nog steeds worstelen met lijden en komen vaak oog in oog te staan met verdriet. Soms hebben we niet het gevoel dat we veel hebben. Maar op het gebied van geestelijke voorziening, vrijheid, en antwoorden op heel veel vragen van het leven, zijn we rijk gezegend.

Daarom hebben we ook de verantwoordelijkheid om te delen wat we hebben met de mensen naar wie de Heer ons leidt, en te bidden voor de mensen die lijden en met grote verliezen te kampen hebben. Als je geconfronteerd wordt met het lijden en de grote noden van zoveel mensen op de wereld denk je misschien niet dat je veel te bieden hebt. Maar ondanks moeilijkheden, tekortkomingen, inferioriteit, handicaps, kwalen of gebreken kunnen we allemaal ons steentje bijdragen. Zoals het jongetje dat zijn middagmaal aan Jezus gaf omdat hij dacht dat hij er anderen mee kon helpen.[1] En dat gebeurde ook; op grotere schaal dan hij had kunnen denken! Wat Jezus kon doen met het eten dat de jongen gaf beïnvloedde

waarschijnlijk voor altijd zijn leven en dat van anderen.

Onderschat nooit de kleine dingen die je kunt doen: de glimlach die iemands hart kan opbeuren, dat kleine woord van aanmoediging, het traktaatje dat de liefde van Jezus aan iemand kenbaar maakt, de kleine donatie voor Gods werk of de bijdrage voor de armen. Hij gebruikt soms de kleinste dingen en zwakste mensen als instrumenten om grote invloed te hebben op het leven van anderen.[2]

God had grote waardering voor de weduwe die, ook al gaf ze zo weinig, in verhouding veel meer gaf dan de rijke mensen omdat ze alles gaf wat ze had. Hij zei: "Iedereen gaf iets dat ze niet echt nodig hadden. Maar zij is heel arm en gaf alles wat ze had."[3] Hij ziet je hart en Hij weet wat voor offers je brengt, en in Zijn ogen is het heel veel.

Zelfs op kale bergwanden waar de ijzige wind ons in het gezicht slaat, of in duistere spelonken die de aardkorst doorboren is het beter te vertoeven met de eeuwige Redder dan in een comfortabel huis waar we ons kunnen verwarmen aan het vuur van de zonde in een leven zonder God

1. Zie Johannes 6:9-13
2. Zie 1 Corinthiërs 1:26-28
3. Zie Lukas 21:4

WIE IS MIJN NAASTE?

Door Iris Richard

Ik las het bekende verhaal over de Barmhartige Samaritaan voor uit een prachtig geïllustreerd bijbelboek aan een groepje zondagsschoolkinderen van acht tot negen jaar. Het eindigde met de vraag die Jezus stelde: “Wie van die drie mannen denken jullie was de naaste van een man die in handen van rovers was gevallen?” De wetgeleerde antwoordde: ‘degene die genade met hem had’ Jezus zei tegen hem: ‘Doet gij daarom hetzelfde.’”[1]

Een jongetje met een rode haardos en sproeten op zijn gezicht vroeg: “Hoe vind ik een naaste die mijn hulp nodig heeft?”

Dat zette me aan het denken! Het is waar dat we niet iedere dag langs iemand lopen die in elkaar geslagen is en op straat ligt, of dat we toekijken hoe iemand beroofd of mishandeld wordt, en de buurman heeft voor zover ik weet zelden iets van me nodig.

Toen ik de vraag verder overdacht stelde ik me een van mijn dagen voor, wat ongeveer

zo ging:
Een half uur devotie, gevolgd door wat lichaamsbeweging en een haastig ontbijt.
Het is vaak een hele toer om op tijd de deur uit te zijn om de ochtendspits voor te zijn. Zelfs wanneer ik zelf op tijd ben voor mijn afspraak, dan is het merendeel van de mensen in deze Afrikaanse stad dat niet, zodat ik te laat kom voor mijn volgende afspraak. Daardoor kom ik ongewild toch in de kringen van de laatkomers terecht.
Dan word ik geïrriteerd en heb ik niet veel medeleven over om even stil te staan om iets te geven aan een armoedige bejaarde bedelvrouw op de hoek van de straat, of de man in de rolstoel die alleen nog maar twee stompen heeft waar zijn benen zaten, en die zijn hand ophoudt voor een aalmoes.

Ik was er zo voorbij gelopen. Waren dat mijn naasten?
Ik was van de ene afspraak naar de andere gegaan en had weinig tijd om het smsje van een vriend te beantwoorden die een klein minuutje van mijn tijd nodig had. Een luisterend oor was misschien precies wat hij op dat moment nodig had. Was dat mijn naaste?
Ik las snel een e-mail door van een oude kennis die me vertelde dat zijn leven de verkeerde kant op was gegaan

en dat hij iemand nodig had om mee te praten. Dat moet maar tot later wachten, besloot ik, terwijl ik me verder verdiepte in zakelijke e-mails die voorrang hadden. Zou hij mijn naaste geweest kunnen zijn?

Toen ik later die dag bij mijn auto aankwam op de parkeerplaats, was de man die naast me geparkeerd stond koortsachtig op het gaspedaal aan het trappen in een poging zijn motor aan de praat te krijgen, maar dat lukte niet. Het scheen dat hij een startkabel nodig had. Hè nee toch, daar moest de Barmhartige Samaritaan maar voor zorgen, maar ik niet. Mijn startkabel lag diep verborgen in mijn kofferbak onder de hulpgoederen die ik op weg naar huis nog moest afleveren bij een van onze projecten. Dat is toch zeker mijn naaste niet, dacht ik terwijl ik achter het stuur ging zitten met een verontschuldigende uitdrukking op mijn gezicht. Ik was tenslotte op weg naar een hulpproject en het was al laat.

Nadat ik over die dag had nagedacht besefte ik dat er elke dag wel een paar naasten voorbij komen. Het is zo gemakkelijk om ze maar terzijde te schuiven en verder te gaan met belangrijker zaken. Ik dacht ook aan de vele keren dat ik zelf hulp had ondervonden van een vriendelijke Barmhartige Samaritaan die besloten had dat ik een naaste was en een helpende hand uitstak toen ik me in het nauw bevond. Dus besloot ik om meer te letten op

de kleine vriendelijke daden en de kleine liefdevolle dingen die ik kon doen voor mijn naasten op mijn drukbezette pad van alledag.

De dag daarop werd ik meteen op de proef gesteld toen een vriendin me opbelde met de vraag of ik misschien op haar peuter wilde passen terwijl ze naar de tandarts ging. Ik had die zaterdag eigenlijk vrij willen nemen, maar ik herinnerde me mijn voornemen weer en ik zei ja, en vertrouwde er op dat ik naderhand toch nog wat tijd zou kunnen vinden om uit te rusten. Ik schreef ook een briefje aan mijn bedroefde kennis en drukte een geldstuk in de hand van de oude dame op de hoek. Gelukkig had niemand mijn startkabel die dag nodig.

Er waren nog meer naasten in de weken die daar op volgden, en er zullen er in de toekomst nog een heleboel komen. Zelfs met een glimlach kom je een heel eind, of als je iemand een handje helpt, als je nog ergens een geldstukje hebt, een tas voor iemand draagt, een aanmoedigende sms opstuurt, een maal met iemand deelt of je onverdeelde aandacht aan iemand geeft, of dat telefoontje pleegt dat je al heel lang had willen plegen.

Het is verbazingwekkend hoe die kleine dingetjes de wereld waarin we leven toch beter kunnen maken als we goed opletten en aan de Barmhartige Samaritaan denken en God regelmatig vragen: “Wie is mijn naaste?”[2]

1 Zie Lukas 10:25-37

2 Lukas 10:36-37

Door Hannah Book

HET VERHAAL VAN GEORGE

"Dat hulpverlenerswerk dat je doet; zit daar misschien religie achter? Als het religieus is, dan zeg ik meteen maar dat ik atheïst ben." De oude bedelaar die aan mijn arm trok leek meer op een beest dan op een man. Zijn verschrompelde lichaam vertoonde alle tekenen van vergevorderd alcoholisme, maar zijn ogen waren helder en keken me smekend aan.

"Ik ben ook atheïst geweest," zei ik.

De grote openbare markt in Buenos Aires waar dit incident plaatsvond herbergt veel havenarbeiders en anderen die niet over een vaste woonruimte beschikken. Overdag wroeten honderden mensen de vuilnisbakken door en bedelen om restjes bij de groentestalletjes. Het

is een vreselijke plaats. In de tijd dat ik er heen ging om hulpgoederen te verzamelen voor ons vrijwilligerswerk heb ik kennis gemaakt met een heleboel kooplui en ook met mensen die er iedere dag lopen te bedelen. Deze man wilde graag een praatje met me maken. Hij zei dat hij Sucker heette.

Voor een dronkelap was hij behoorlijk goed met woorden en scheen hij goed opgeleid te zijn. Toen ik daar met hem op de marktplaats stond vertelde hij me zijn levensverhaal; alles wat hij in 64 jaar had meegemaakt. Zijn vader, die commissaris van politie was geweest, was vermoord door een georganiseerde drugsbende, waarna hij helemaal over zijn toeren was geraakt en ontembaar gewelddadig was geworden. Toen hij klaar was met zijn verhaal liepen de tranen over zijn wangen.

Wat kon ik daar nou op zeggen? In stilte bad ik om de juiste woorden. “Wil je er van bevrijd worden?” vroeg ik.

“Bevrijd van wat?”

“Van je bitterheid en je angst.”

“Daar kan niemand me van bevrijden!” protesteerde Sucker. “Ik weet wel iemand die dat kan!” zei ik tegen hem, “en ik heb een geschenk voor je.”

Hij begreep direct dat ik het over Jezus had. “Weet je wel hoe moeilijk het is voor een atheïst om dat geschenk te ontvangen?” kreunde hij.

“Ik ben toch ook atheïst geweest, dat zei ik je toch, en daarom weet ik dat dit geschenk iets voor je kan doen.”

Daar had Sucker geen weerwoord op. Een tijdlang stond hij volkomen stil en staarde me aan. Toen zuchtte hij opeens diep en vielen zijn armen open, om als het ware het geschenk dat ik hem aanbood te ontvangen. “Ja, dat wil ik,” zei hij.

Dus bad ik met Sucker

om Jezus als zijn Heiland te ontvangen, en dat Jezus hem zou bevrijden van de bitterheid en de angst die hem ertoe aangezet hadden om alcoholist te worden. Toen ik mijn ogen open deed leek hij opeens een heel ander mens!
Voordat we afscheid namen zei hij: “Dank je dat je me vrede gebracht hebt, en trouwens, ik heet George.”

Twee weken later kwam ik weer op de markt en herkende ik George niet eens! Hij was keurig geschoren en ging netjes gekleed. Hij popelde ook om met me te bidden en nam verheugd de Spaanse Actief van me aan.
De week daarop vertelde hij ons dat hij het tijdschriftje voortdurend las. Hij had ook met Jezus gepraat en Hem verteld dat hij werk nodig had. Vanwege zijn gewelddadige en ruziezoekende gedrag was hij uit iedere baan ontslagen. “Nauwelijks een minuut later kwam er een jongen naar me toe die zei dat zijn vader iemand zocht om te helpen met de verkoop in zijn stalletje; het was dezelfde man die een maand geleden nog gezworen had dat hij me nooit meer voor hem zou laten werken!” George was zo opgetogen over het feit dat Jezus zijn gebed zo snel verhoord had!

Tijdens dat bezoekje vroeg hij ons om te bidden dat God hem zou helpen, om helemaal op te houden met drinken.

“Er gebeurde iets heel raars een paar dagen geleden,” zei hij. “Ik was met mijn kornuiten aan het drinken en voelde opeens hoe Jezus aan mijn schouder trok en zei dat ik mijn glas wijn neer moest zetten. En dat heb ik gedaan! Ik stond gewoon op en liep weg. Zoiets zou ik vroeger nooit gedaan hebben! En 20 minuten later begonnen de mannen met wie ik had zitten drinken met elkaar te vechten en moest de politie er aan te pas komen om hen op te laten houden. De politieagent wist dat ik normaal altijd voor

een knokpartij te vinden was geweest en toen hij me in de buurt zag zitten, een eindje er vandaan, en niet midden in het gevecht, vroeg hij: “Hoor je daar ook niet bij?” Toen ik zei van niet staarde hij me een hele tijd aan en vroeg hij: ‘Wat is er met je gebeurd?’ Jezus is me aan het veranderen. Ik kan het voelen en anderen kunnen het zien. Nu wil ik graag bidden dat ik de drank helemaal op kan geven.”

Toen George zei dat hij niet geloofde dat hij nog zo’n koude, vochtige winter op straat kon overleven, baden we dat hij een plek zou kunnen vinden waar de huur niet al te hoog was.

Toen ik hem weer zag vertelde hij me dat een groot bedrijf dat in citrusvruchten handelde hem een baan had aangeboden als opzichter, en dat daar ook een dienstwoning bij hoorde. En nog beter nieuws was, dat hij zei dat hij het gevoel had dat hij zijn vrouw en zijn volwassen tweelingdochters weer onder ogen zou kunnen zien. “Met alle wonderen die Jezus voor me gedaan heeft weet ik zeker dat Hij me kan helpen om alles weer goed te maken. Ik heb nu het gevoel dat Jezus bij ieder probleem dat zich voordoet zegt: “Vertrouw maar op Mij!”

<< >>

Als jij ook Degene wilt leren kennen die jouw wereld kan veranderen, bid dan gewoon:

“Lieve Jezus, ik neem Uw liefde en vergeving aan. Kom alstublieft in mijn leven en help me om te groeien in begrip en U te volgen.”

LAAT JE LICHTJE SCHIJNEN

Door Evelyn Sichrovsky

Ik werd wakker van het nu bekende geluid van het aandoenlijke gehuil van een baby. Achter het gordijn dat me van hen scheidde, hoorde ik de vermoeide stem van de moeder die wanhopig probeerde om hem te laten bedaren. Ik was vijftien en ik was in de kinderafdeling van het ziekenhuis nadat mijn amandelen de dag daarvoor verwijderd waren. Tegen de verwachting in waren er wat complicaties opgetreden en nu was het door de pijn in mijn keel en mijn oren onmogelijk om diep te slapen. Ik drukte het ijspak wat dichter tegen mijn keel en mijn gezicht aan terwijl ik die uitgeputte, overwerkte moeder met haar piepkleine zoontje door het middenpad zag lopen, in een poging hem in slaap te wiegen.

Zijn zielige gehuil werd ietwat gedempt door het verbandje boven zijn mondje. De dag ervoor had ik de moeder aangehoord toen ze in een verhitte discussie verwikkeld was met een verpleegster over het feit dat haar zoontje zonder bovenlipje was geboren. Op de prille leeftijd van vier maanden

had hij zijn derde operatie al achter de rug. Hij zou nog minstens drie operaties moeten ondergaan voordat hij zijn eerste verjaardag bereikt had. Met iedere operatie werd er weer een stukje toegevoegd, om zodoende geleidelijk een lipje te vormen.

Mijn gedachten gingen terug naar het bezoekuur de avond tevoren, toen zijn vader op visite was geweest. Hij scheen in de bouw te werken en was kennelijk regelrecht van zijn werk naar het ziekenhuis gekomen. Ik sloeg hem gade toen hij zijn zoon liefdevol in zijn armen hield en een beetje melk in zijn mondje goot en zijn hoofdje heel zacht en en weer bewoog om hem de melk te laten doorslikken. Zonder bovenlipje kon zijn zoontje niet aan de borst of aan een zuigfles zuigen, zoals andere babies.

Ik werd weer naar het heden teruggehaald toen er een verpleegster binnenkwam op haar verzorgingsronde. Ik pakte het nieuwe ijspak aan dat ze me aangaf en keek hoe ze zich over de baby boog om zijn verbandje te verschonen. Later, toen zijn gehuil ophield en hij in een rusteloze slaap viel, draaide ze zich om. Maar toen stopte ze even. “Het moet wel moeilijk zijn,” zei ze zacht terwijl ze de arm van de moeder aanraakte. “O ja,” klonk het antwoord, met een stem vol pijn. Ze keek de andere kant op en haar stem brak terwijl ze verder ging: “Ik vraag me weleens af…waarom ik hem in zo’n staat op de wereld heb gezet!”

Toen het geluid van de voetstappen van de zuster in de gang wegstierf, klonken de woorden van de moeder nog na in mijn hoofd. Ik dacht er over na hoe graag God zou willen dat ze wist dat Hij haar liefheeft en voor ons zorgt, en ons nooit veroordeelt; dat Hij nabij is en alles begrijpt. Ik kon het verlangen om haar dat te vertellen niet van me afzetten. Maar wat kon ik dan zeggen? Hoe kon ik ook maar iets zeggen? Mijn stem was niet meer dan een schor gefluister en het spreken zou heel veel pijn doen. Maar terwijl ik over het idee nadacht kwam er een klein rijmpje in me op dat ik als kind geleerd had:

Jezus zegt:
Laat je lichtje schijnen,
vredig klaar en rein.
Dan zul je voor anderen tot een zegen zijn.
En word je eens geroepen naar een beter oord,
dan nog schijnt dat lichtje in hun harten voort.[1]

Ik kan ook mijn lichtje laten schijnen, dacht ik, terwijl ik de schaars verlichte zaal rondkeek. Ik was er nog niet zeker van wat ik zou zeggen en hoe ik het moest zeggen, maar ik legde mijn ijspak neer en glipte mijn bed uit. Al gauw waren we aan het praten. Mijn stem was schor, mijn woorden waren eenvoudig en een beetje sullig, en mijn gezicht was rood aangelopen door de verlegenheid waar ik altijd last van had. Maar terwijl we praatten maakten de pijn en de wanhoop in haar ogen langzaam plaats voor vrede en geloof. Toen we samen baden, realiseerde ik me vol ontzag hoe God me gebruikt had; mij, Zijn kleine lichtje, om Zijn licht naar een lijdend hart te brengen.
Er zijn al heel veel jaren verstreken, maar ik denk nog vaak aan die ervaring terug. We kunnen allemaal ons lichtje laten schijnen; in huis, op ons werk, op school of in de buurt. Het gebeurt maar al te makkelijk dat we ons klein voelen en er aan twijfelen dat we iets voor iemand kunnen betekenen. Maar een beetje is een heleboel als God er in is. En God is inderdaad in ons. [2] Wij zijn Zijn lichtjes, we worden allemaal in een hoekje van deze donkere wereld gezet om op onze eigen unieke wijze voor Hem te schijnen. Ik bid dat ik getrouw mijn eigen hoekje zal blijven verlichten, wanneer ik dat maar kan, op welke manier dan ook.

Er is ons gezegd om ons licht te laten schijnen, en wanneer we dat doen, hoeven we niemand te vertellen dat het schijnt. Vuurtorens vuren geen kanon af om de aandacht te vestigen op hun licht. Ze schijnen gewoon. Dwight L. Moody (1837-1899)

Het is beter om te verlichten dan alleen maar te stralen, om anderen waarheden te geven waar we over nagedacht hebben dan alleen maar na te denken. Thomas Aquinas

Door Curtis Peter van Gorder

De macht van een glimlach

Een glimlach is machtig. Je hebt waarschijnlijk net als ik, weleens van die begiftigde mensen ontmoet die constant warmte en vriendelijkheid uitstralen. Ze glimlachen zo veel dat je geestelijke accu al wordt opgeladen als je bij hen in de buurt komt. Babies zijn daar ook heel goed in. Zonder een woord te zeggen verlichten ze je hele dag met hun glimlach.Tegenwoordig wordt het personeel in een bedrijf vaak getraind om naar hun klanten te glimlachen, ook wanneer ze met hen praten aan de telefoon. Een beroepsglimlach kan natuurlijk vaak onnatuurlijk overkomen. Er is zelfs een studie gedaan over de aard van het glimlachen om te zien welke glimlach echt lijkt.

Dit soort studies is nuttig bij het selecteren van juries of bij het vaststellen van de eerlijkheid van iemand die vertrouwd moet kunnen worden. Ook al weten we dat zo'n professionele glimlach soms onoprecht is, missen we hem toch als hij er niet is, zoals iedereen wel weet die de negatieve uitwerking heeft gevoeld van een boze blik van een mopperende kassière.

Ik las laatst een artikel over een man, wiens gezicht misvormd was. Hij leidde een eenzaam leven, en werd door iedereen in zijn stadje gemeden, zelfs door zijn eigen familieleden. Iedereen die hij tegenkwam scheen hem te negeren of te bespotten, behalve een jong meisje dat hem een vriendelijke glimlach schonk, de enige keer dat ze hem ontmoette. Toen deze man stierf liet hij een grote som geld aan haar na in zijn testament, uit waardering voor de vriendelijkheid die ze hem had getoond. "Zij was de enige die naar me glimlachte," schreef hij.

Een vriendin van me maakte iets dergelijks mee. Ze deed vrijwilligerswerk in Thailand waar ze een bejaarde boer ontmoette die tijdens zijn vakantie op het strand lag te zonnen. Ze glimlachte vriendelijk naar hem en maakte een praatje met hem. Tijdens de 20 jaar die daar op volgden, bleven ze elkaar elke maand schrijven, maar ze ontmoetten elkaar nooit weer. Toen ontving mijn vriendin op een dag een brief van de notaris van die man, waarin stond dat hij haar een grote erfenis had nagelaten uit dankbaarheid voor haar vriendelijkheid en de interesse die ze hem had getoond in hun briefwisseling. Een glimlach kost niets, en we hebben er allemaal een grote voorraad van waar we uit kunnen putten.

Moeder Teresa over glimlachen

Elke keer wanneer je naar iemand glimlacht is het een daad van liefde, een geschenk voor die persoon, een machtig mooi iets.

Vrede begint met een glimlach.

Laten we elkaar altijd begroeten met een glimlach, want de glimlach is het begin van de liefde.

We zullen nooit te weten komen hoeveel goeds een enkele glimlach kan bewerkstelligen.

DE VREUGDE VAN HET

De afgelopen jaren ben ik als vrijwilliger werkzaam geweest bij een onderwijsproject voor minder bedeelde jongeren. Ik ben opgegroeid in een typisch Indiaas gezin van de betere klasse, en ik heb het grootste deel van mijn leven in een betere buurt van de stad gewoond waar ik vrij veel weelde en comfort mocht genieten. Het was dus een hele schok voor me om de sloppenwijken binnen te gaan en het leven op een heel ander niveau te ervaren.

In India bestaat een enorm contrast tussen rijke mensen die goed opgeleid zijn en goede manieren hebben, en de lagere klassen. Het is een uitdaging om de mensen van de lagere klasse goede communicatievaardigheden en

DIENEN

Door Uday Paul

etiquette en waarden aan te leren, maar ik heb er ook veel voldoening van en het heeft me geholpen de mensen op wie ik vroeger neerkeek, beter te begrijpen. Aan de manier waarop ze gretig alles in zich opnemen wat hen geleerd wordt kan ik zien dat zij hun levensomstandigheden dolgraag willen verbeteren. Aan hun snelle vooruitgang kan ik ook zien dat zij net zoveel in zich hebben om iets te bereiken als kinderen van gezinnen die zich de beste scholen kunnen veroorloven.

Er staat in de Bijbel dat goede werken die gedaan worden voor behoeftige mensen een getuigenis voor de wereld kunnen zijn en daardoor God verheerlijken. [1] Jezus legde veel nadruk op het voorzien in de noden van de mensen. Hij genas de zieken, gaf de hongerigen te eten, verwelkomde en troostte de verdrukten, de verstotenen en degenen die aan de rand van de maatschappij leven. Hij zag in iedereen grote mogelijkheden. Hij keek naar mensen met zwakheden en zei tegen hen dat ze "het zout der aarde" waren en "het licht der wereld."[2] Iedereen, of hij nu rijk is of arm, is naar Gods beeld geschapen en is heel kostbaar in Zijn ogen. Vrijwillige dienstverlening; of het nu in een onderwijsproject voor minder bedeelden is, of bij een actie om de buurt te verbeteren, is een geweldige manier om iets te doen voor onze gemeenschappen. Het geeft ons een kans om de mensen te leren kennen in hun eigen omgeving, hun problemen en lasten te begrijpen en hechte relaties op te bouwen. Als anderen zien dat wij gemotiveerd worden door de liefde van Jezus om op deze manier te dienen, zet dat de deur open om op een diepere manier tegen hen te getuigen.

Jezus zei dat Hij niet gekomen is om bediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven als losgeld voor vele mensen.[3] Als we anderen in hun noden voorzien, zijn we een afspiegeling van de liefde van Jezus; zowel in fysiek als in geestelijk opzicht, en verheerlijken we God.

1 Zie Mattheüs 5:16; 1 Petrus 2:12
2 Mattheüs 5:13,14
3 Zie Mattheüs 20:28

Door Robert Stine

AAN DE WINNENDE HAND

Als je een groot verlies hebt geleden of overweldigd wordt door de obstakels in het leven, door veranderingen, door problemen, lijkt het haast onbegonnen werk om nog te proberen om er iets van te maken, maar dit is juist het moment waarop je terug moet vechten en je beste beentje voor moet zetten, zodat je een enorme overwinning kunt behalen waardoor alles verandert.

Ik heb dit nooit eerder zo duidelijk gezien als bij de Super Bowl LI op 5 februari tussen de New England Patriots en de Atlanta Falcons.1 De Patriots stonden tijdens het derde kwart met 28-3 achter en er was nog nooit een team zo goed hersteld na zo'n achterstand boven de 10 punten dat ze nog een Super Bowl konden winnen, dus het leek op een onmogelijke opdracht, met nog maar een kwart te gaan. Tijdens de eerste helft scoorden de Falcons 28

punten en leek het er niet op dat er nog veel mis kon gaan. Het zag er naar uit dat het een volslagen ramp zou worden en een enorme nederlaag.

Toen gebeurden er een paar dingen die het hele verloop van de wedstrijd veranderden. De Falcons waren aan de bal en hadden er voor kunnen kiezen een field goal te scoren waardoor ze nog verder aan de leiding zouden zijn gekomen, maar in plaats daarvan maakten ze een pass. Hun quarterback werd onderuit gehaald waardoor ze niet langer op doel konden schieten, en bovendien moesten ze de bal teruggeven aan het andere team.

Vanaf dat moment kantelde de wedstrijd volkomen. De Patriots waren niet meer te houden en scoorden punt na punt en kwamen weer gelijk. En toen, in de extra tijd, de eerste in de geschiedenis van de Super Bowl, wonnen ze uiteindelijk de wedstrijd.

Er was een specifiek moment tijdens het spel waarop iedereen kon zien dat er iets veranderde. De Falcons waren heel goed, maar toen de Patriots eenmaal echt in hun spel kwamen kon niets hen nog stoppen. Zo is het ook in het leven. Soms verliezen we de strijd in onze gedachten, raken we het initiatief kwijt. We worden ontmoedigd. Niets schijnt meer goed te gaan en dan komen we in de verleiding om het maar op te geven, maar als we naar die verliezen kijken als kansen en dan in de aanval gaan en doen wat het juiste is, kan alles veranderen en kunnen overwinningen behaald worden. Soms is er maar een eenvoudig gebed voor nodig om aan de winnende hand te komen.

> Succes is als een sneeuwbal. Hij moet eerst op gang komen, en dan wordt hij daarna steeds groter naarmate je hem verder de juiste richting op rolt.
>
> –Steve Ferrante

1 De Super Bowl is het jaarlijkse kampioenschap van het Amerikaanse Football.

KIJK EENS OM JE HEEN

Uit een artikel van Peter Amsterdam

Soms kunnen we het zo druk hebben dat het onze geestelijke ontwikkeling in de weg staat. Het kan een strijd zijn om tijd te vinden om met God te praten, en om Zijn Woord in ons op te nemen. Het lijkt haast alsof er een sterke kracht is die ons naar beneden trekt en ons aan de lasten van het dagelijks leven vastketent waardoor het steeds moeilijker wordt om even op te houden om in Zijn aanwezigheid te komen, zodat we de geestelijke kracht en het uithoudingsvermogen kunnen vinden om de lasten zonder moeite te dragen.

Daardoor wordt het ook moeilijker om ons geloof met anderen te delen. Als we het te druk hebben, als de angsten van het leven en de zorgen over onze eigen noden zwaar op ons drukken en we God niet toestaan die te dragen, vergeten we maar al te gauw dat er nog anderen om ons heen zijn die veel van dergelijke en vaak nog zwaardere lasten moeten dragen dan wij. En bovendien kennen ze God niet zoals wij als gelovigen Hem kennen.

In wat voor situatie we ons ook bevinden, wij hebben God die ons er doorheen helpt. Maar zoveel mensen kennen Hem niet, en hebben daarom niet de verzekering van Zijn aanwezigheid, de innerlijke vrede door de wetenschap dat Hij van hen houdt en het geloof dat ze voor eeuwig bij Hem zullen zijn. En er zijn mensen die dat nooit zullen weten tenzij wij het hen vertellen.

Laten we bidden dat we niet afgeschermd worden in onze zegeningen en alleen maar naar binnen kijken, enkel bezorgd over onszelf en onze eigen noden. Laten we in plaats daarvan God vragen om ons bewuster te maken van de mensen die Hij op ons pad brengt, die naar Zijn Beeld gemaakt zijn en die Hij liefheeft en voor wie Hij gestorven is.

Gebed

Lieve God, vul me met Uw Geest, Uw medeleven en Uw liefde, zodat ik kan spreken zoals U dat zou doen. Beter nog, ik vraag U om door me heen tot de mensen te spreken. Opdat Uw tedere woorden van liefde, Uw begrip, Uw zorg en Uw waarheid door me heen mogen vloeien, van Uw hart naar dat van hen.

Verlicht de donkere hoeken van hun harten met Uw licht en liefde. Breng hen rust in plaats van strijd, vrede in plaats van zorgen, geluk in plaats van pijn. Geef hen troost en geloof in plaats van angst. En als het Uw wil is, gebruik mij dan om te helpen het mogelijk te maken.

Een boodschap van Jezus

Verlicht iemands dag

Heb je ooit een slechte dag gehad omdat je iemand tegenkwam die een slechte bui had? Misschien was het iemand in de bus of een klant die achter je stond in de winkel, iemand die je normaal niet eens zou hebben opgemerkt. Een sikkeneurig of onbeschoft persoon kan echter een schaduw op je hele dag werpen. Natuurlijk heb je ook vaak dagen gehad waarop alles goed ging en je opeens besefte dat het allemaal begonnen was op het moment dat iemand heel aardig voor je was. Misschien lag het aan de manier waarop zij naar je glimlachte, of de manier waarop hij iets voor je opraapte en het aan je teruggaf. Misschien hield iemand de deur voor je open. Het was maar klein, het had nauwelijks iets te betekenen, en toch had het een grote invloed op je dag. Iedereen heeft invloed. Ieder moment wordt je houding en het niveau van geluk weerspiegeld in de kleine dingen die je zegt en doet, en dat heeft zijn weerslag op anderen. Wat voor invloed heb jij meestal? Denk eens aan de dingen die mensen gedaan hebben om jouw dag goed te maken, en probeer ook eens van die dingen te doen voor anderen. Niet alleen vrolijk je iemand anders op, maar je zult ook ondervinden dat je er zelf gelukkiger door wordt en een positievere kijk op het leven krijgt.